

довели при царя. Дошелъ стареца, грохналъ, беззжбъ и съ мжка влѣлъ съ двѣтъ си патерици.

Показалъ му царьтъ зърното, но старика не виждалъ вече добрѣ и кое-какъ видѣлъ, кое-какъ пипалъ. Почналъ царя да го разпитва:

— Не знаешъ ли, дѣдо, дѣ такова зърно се е родило? Ти самичакъ на нивата си не си ли сѣялъ такова сѣме? Не си ли купувалъ на врѣмето си такова жито?

Глухъ билъ стареца едвамъ, едвамъ дочулъ, едвамъ, едвамъ разбралъ. И отговоръ далъ:

— Не, казалъ, такова сѣме не съмъ ни сѣялъ, ни жъналъ, ни купувалъ. Попитайте баща ми, той може да е чулъ, дѣ такова жито се ражда.

Пратилъ царя да повикатъ бащата на тоя старецъ. Отишли, намѣрили го и го довели при царя. Дошълъ тоя прѣстарелъ човѣкъ съ една само патерица. Показалъ му царя зърното. Старецътъ още добрѣ виждалъ и зърното хубаво разгледалъ.

И попиталъ го царьтъ:

— Не знаешъ ли, дѣдо, дѣ такова зърно се е родило? Самъ ти не си ли сѣялъ на нивата си такова сѣме? Не си ли купувалъ на врѣмето си такова жито?

Макаръ и слабичъкъ въ ушитѣ да билъ старецътъ, сѣ пакъ похубаво отъ сина си чулъ и отговорилъ:

— Не царю, такова сѣме не съмъ, ни сѣялъ, ни жъналъ, нито пѣкъ съмъ купувалъ. На мое врѣме паритѣ още ги нѣмаше. Тогава всѣки отъ своето си жито се хранѣше, а при голѣма нужда единъ другъ си помагахме. Не знамъ дѣ такова зърно се е родило. Макаръ че тогавашното жито бѣше по-едро отъ сегашното, но толкова голѣмо не съмъ виждалъ. Отъ баща си съмъ слушалъ, че въ негово врѣме, много хубаво и едро жито се раждало. Трѣбва него да попитате.